

Markó Béla

BEFŐTT

Már egyre sűrűbben csepeg
a meggyfa édes vére
az udvar tisztára sepert,
töredezett kövére,

apró madarak csipdesik
Jézus remegő testét,
dús lomb közé rejtette el
saját vérző keresztjét,

közömbös égi Golgotán
hág a nap egyre fennebb,
csepegteti reánk a fényt,
akár az érett meggyet,

elmúlik már a délelőtt,
délután lesz belőle,
záporozik vadul a nyár
a forró háztetőre,

van még falatnyi kenyérem,
de az is vérben ázik,
mert mindig meghal valaki,
hogy élhessen egy másik,

vesszőkosár vagyok csupán,
itt-ott már megszagatva,
míg Anna bent a polcokat
befőttel telerakja.

ELŐJELEK

Rezzen a pókháló az ágon,
mert óvatlanok a legyek,
de átszakítja még a napfény
fejünk fölött a felleget,

égnek az áttetsző gerendák,
s lassan a földre hullanak,
kialszanak a nedves fűben
a késő nyári sugarak,

lerontja majd a szél a kertet,
tenyéryni vakolatdarab
válík le róla itt is, ott is,
hogy végül semmi sem marad,

pedig még minden csupa pompa
nappali könnyű szédület,
míg a diófák kulcsra zárják
számtalan apró széfjüket,

és tündököl még ablakunknál
a verebek zöld otthona,
de néhol már sárgán kivillan
egy diktátor aranyfoga.

KÉSEI ARS POETICA

Csak lépek verslábtól verslábig,
kőről kőre a víz felett,
s látom, hogy formálatlan formák
a túlsó parton sincsenek,

nem fordulhatok vissza mégsem,
hisz jóval közelebb vagyok
az érkezéshez, mint amennyi
a hátam mögött kavargó,

mi elhangzott, örökre hangzik,
s már úgysem térhetek haza,
nem gombolyítható fel újra
az Ariadné fonala,

nem lehet csend ismét a zajból,
hát mind tovább s tovább megyek,
ha megfújta a szél a lombot,
mostantól örökké remeg,

mert versféleség a halál is,
másfajta mérték, semmi több,
ahogy a Styx vizét csapdossa
a révész, mielőtt kiköt,

s csak azt sajnálom, hogy megállni
már többé sohasem tudok,
figyelem Kháron evezőjét:
trocheusok vagy jambusok?